DE LANDSFLYKTIGE

EN BERÄTTELSE FRÅN TVÅ VÄRLDSDELAR

af

A. CONAN DOYLE.

Öfversättning från engelskan.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Håll stånd ett ögonblick, skrek han och rusade bort till bronskanonen, slog eld med stålet och fyrade af den nädt i högen. Då de hejdade sig ett ögonblick, stack han en spik in i fläghålet och slog ner den med bösskolfven. Skymtande tvärs öfver gården, förnaglade han den andra också och återvände till porten, dit de kvarlefvande försvararne blifvit undanträngda af de anfallande. Canadensaren gled in och slog igen den tunga träporten, krossande benet på den indian, som var i spetsen. Därpå fingo de ett ögonblicks andrum.

TRETTIOSJUNDE KAPITLET.

Kanoten från norr.

Deras ställning var emellertid mycket dålig. Hade de förlorat kanonerna, så att dessa kunnat vändas mot porten, skulle allt vidare motstånd varit fåfängt, men Du Lhuts sinnesnärvaro räddade dem från denna fara. De två kanonerna på flodsidan och båtarne voro i säkerhet, ty de täcktes från husets fönster. Men deras antal hade betydligt förminskats, och de öfverlefvande voro trötta, sårade och utmattade. Nitton hade uppnått byggningen, men en af dem hade blifvit skjuten tvärs genom kroppen samt låg och jämrade sig i salen, under det en annans axel blifvit klufven af en tomahawk, och denne kunde ej längre hålla sin bössa. Du Lhut, de la Noue och de Catinat voro oskadde, men Ephraim Savage hade ett hål i armen, och Amos blödde af ett sår i ansiktet. Af de andra var knappast någon oskadad, men ingen hade tid att tänka därpå, ty faran var öfverhängande, och de voro förlorade, om de ej handlade raskt. Några få skott från fönstren voro tillräckliga att tvinga indianerna utrymma inhägnaden, men å andra sidan voro de skyddade af palissaderna, från hvars baksida de underhöllo en skarp eld mot husets fönster. Ett halft dussin män besvarade deras eld, under det att befälhafvarne rådslogo, om hvad man borde göra.

— Vi ha tjugofem kvinnor och fjorton barn, sade de la Noue. Jag är säker på att ni är öfverens med mig om, att första omsorgen gäller dem. En del af er ha såsom jag förlorat söner eller bröder i dag. Låt oss åtminstone söka rädda våra hustrur och systrar.

— Inga iroquois-kanoter ha passerat uppför floden, sade en af canadensarne. Om kvinnorna begifva sig af under mörkrets skydd, kunna de fly till fästningen.

— För tusen, utropade Du Lhut. Jag tycker, det vore så godt, om ni kunde rädda männen också, ty jag kan ej inse, hur vi kunna försvara oss tills i morgon.

Ett mummel af samtycke hördes från de andra canadensarna, men den gamle ädlingen ruskade bestämdt på sitt perukbeprydda hufvud.

— Så, så! Hvad är det för prat! utropade han. Skola vi öfvergifva St. Maries manbyggnad, blott därför att några vildar behagat anfalla oss? Nej, nej, mina herrar, vi äro ännu närapå ett tjog, och när fästningens garnison senast i morgon bittida erfar, i hvilken ställning vi befinna oss, skall den säkert sända oss förstärkning.

Du Lhut skakade sorgset på hufvudet.

— Om ni stannar, så skall jag ej öfvergifva er, sade han, men det är synd att uppoffra tappra män för ingenting.

— Kanoterna kunna knappt rymma kvinnorna och barnen, utropade Theuriet. Vi ha två större och fyra mindre. Det finnes ej plats för en enda man.

— Nå, det afgör saken, sade de Catinat. Men hvem skall ro dem?

— Det är blott några mil utför strömmen och alla våra kvinnor äro vana att begagna åran.

Indianerna voro mycket tysta, och blott något tillfälligt skott från träden eller palissaderna visade, att de befunno sig i närheten. Deras förluster hade varit stora, och de voro sysselsatta med antingen att samla ihop sina döda eller rådslå, om hvad de härnäst borde företaga sig. Det började att skymma, och solen stod redan bakom trädtopparne. Sedan de lämnat en man på vakt vid hvarje fönster, begåfvo sig befälhafvarne till husets baksida, hvarest kanoterna lågo uppdragna på stranden.

— Vi ha tur, sade Amos, ty det mulnar, och natten kommer att blifva mörk.

— Ja, det är sannerligen tur, ty det är blott tre dagar efter nedan, svarade Du Lhut. Jag undrar, hvarföre iroquois-indianerna ej afskurit oss från floden, men troligen ha deras kanoter begifvit sig söderut för att hemta förstärkning. De kunna återvända när som helst, så att vi icke hafva någon tid att förlora.

— Om en timme skall det vara mörkt nog för att begifva sig i väg.

Kvinnorna och barnen voro församlade, och hvar och en tilldelades sin plats i båtarne. De underlydandes hustrur, grofva, hädade kvinnor, hvars lif tillbrakts under ständigt hotande faror, voro nästan alla lugna och sansade, ehuru några af de yngre gråto. En kvinna är alltid modigare än en man, när hon har ett barn att sörja för, och därför öfverlämnades i hvarje gift kvinnas vård ett barn. Åt Onega, godsherrens maka, som var lika förslagen och erfaren som en indiannöfding, anförtroddes befälet.

— Det är ej långt dit, Adele, sade de Catinat, då hans hustru hängde på hans arm. Du kommer ju ihåg, då vi hörde Angelus på resan genom skogen? Det kom från St. Louis, och det är blott ett par mil dit.

— Men jag vill ej lämna dig, Armory. Hittills ha vi delat alla bekymmer. O, Armory, hvarför skola vi ej göra det nu också?

— Min älskling, ni skola underrätta dem på fästningen, om hur det står till här, så att de kunna sända oss hjälp.

— Låt de andra göra det, så stannar jag. Jag skall ej vara onyttig, Armory. Onega har lärt mig att ladda en bössa. Jag skall ej vara rädd.. det lofvar jag.. blott du vill låta mig stanna.

— Du får ej begära det, Adele. Det är omöjligt, mitt barn. Jag kan ej tillåta det.

— Men jag kämner på mig, att det skulle vara bäst så.

De Catinat resonnerade och förmanade henne, till dess hon blef tyst, om också ej öfvertygad.

— Det är för din egen skull, älskade. Du kan ej tro, en sådan lättnad det skall blifva för mig att veta, att du befinner dig i säkerhet. Och du behöfver ej vara ängslig för mig. Vi kunna med lätthet försvara oss tills i morgon. Då skall folk från fästningen anlända, ty jag har hört, att de ha gått om kanoter, och sedan skola vi åter träffas.

Adele var tyst, men hon tryckte hans arm än hårdare. Han höll ännu på att lugna henne, då ett utrop hördes från vakten i fönstret på flodsidan.

— På floden är en kanot norr om oss utropade han.

De belägrade sägo betsörta på hvarandra. Indianerna hade alltså afskurit dem återtåget.

— Huru många krigare befinna sig i den? frågade de la Noue.

— Jag kan ej se det för mörkrets skull, och den befinner sig i skuggan af stranden.

— Hvarthän styr den?

— Hitåt. Ah, nu kommer den fram, så att jag kan se den. Herren vare lofvad! Jag skall skänka ett dussin vaxljus till kyrkan i Quebec, om jag lefver nästa sommar.

— Hvad är det då? utropade den gamle otåligt.

— Det är ej en iroquois-kanot. Endast en man är i den. Det är en canadensare.

— En canadensare! utropade Du Lhut och rusade upp till fönstret. Hvad är det för en galning, som vågar sig in i ett sådant getingbo? Ah! jag kan se honom nu. Han håller sig ett stycke från stranden för att undvika deras eld. Nu är han midt i floden och kommer hit. Det är min sann ej första gången den gode fadren har en åra i en hand.

— Det är en jesuit, sade en, strackande fram hufvudet. De befinna sig alltid, hvarest faran är störst.

— Nej, jag kan se hans kappa, sade en annan. Det är en fransiskanermunk.

Ett ögonblick senare hördes ljudet af en kanot, som stötte emot stenarne vid stranden. Porten öppnades, och en man, klädd i en fransiskanermunks långa, mörka kappa, kom in. Han kastade hastigt en blick omkring sig, gick fram till de Catinat och lade sin hand på hans axel.

— Jasa! Ni har ej undgått mig, sade han. Vi ha funnit ogräset, innan det fått tid att slå rot.

— Hvad menar ni, fader? frågade de la Noue. Ni måtte misstaga er. Detta är min vän Armory de Catinat, af adlig fransk härkomst.

— Detta är Armory de Catinat, kättaren och hugenotten, utropade munken. Jag har följt er uppför St. Lawrence och Richelieu, och jag skulle ha följt er till världens ända för att få föra er tillbaka med mig.

— Så, så, fader, ert nit för er för långt, sade godsherren. Hvarthän tänker ni föra min vän?

— Han skall fara tillbaka till Frankrike tillsammans med sin hustru. I Canada finnes ej någon plats för kättare.

Du Lhut brast ut i skratt. — Om ni ville föra oss alla tillbaka till Frankrike nu, så vore vi er synnerligen tacksamma.

— Och kom ihåg, sade de la Noue häftigt, att ni befinner er under mitt tak, och att ni talar om min gäst.

Men munken blef ej förbluffad af den gamle soldatens ton.

— Se på detta, sade han och drog fram ett papper. Det är undertecknadt af guvernören och uppmanar er att återsända denne man till Quebec. Ah, monsieur, då ni lämnade mig kvar på ön den där morgonen, trodde ni väl ej, att jag skulle återvända till Quebec efter detta och förfölja er så många hundra mil? Men nu har jag er och skall ej släppa er, till dess jag ser eder ombord på det fartyg, som skall föra er och er hustru till Frankrike.

I trots af den bittra hämndlystnad, som lyste i munkens ögon, kunde de Catinat ej låta bli att beundra mannens energi och ihärdighet.

— Det tycks mig, fader, sade han, som om ni skulle passat bättre till soldat än till en Kristi efterföljare, men efter som ni följt mig hit, och vi ej kunna komma härifrån, så få vi afgöra saken en annan gång.

Men de två amerikanarne voro mindre böjda för en så fredlig lösning af frågan. Ephraim Savages skägg stod på ända af ilska, och han hviskade någonting i Amos Greens öra.

— Kapten och jag kunna med lätthet göra af med honom, sade den unge jägaren till de Catinat, i det han drog honom afsides. Om han kommer i vår väg, så får han plikta för det.

— Nej, nej, Amos. Låt honom vara. Han gör, hvad han anser vara sin plikt, ehuru hans trosifver är större än hans barmhärtighet. Men nu börjar det att ragna och är säkert tillräckligt mörkt för båtarne.

Ett stort, gråbrunt moln hade spridt sig öfver himlen, och mörkret hade tilltagit så, att de knappast kunde se floden framför sig. Vildarne i skogen och bakom palissaderna voro tysta med undantag af ett och annat ströskott, men rop och tjut från de underlydandes hyddor visade, att dessa plundrades. Plötsligt bröt ett rött sken fram öfver taken.

— De ha tändt på dem, utropade de Catinat. Kanoterna måste genast gifva sig i väg, ty snart skall hela floden vara upplyst. Skynda! Skynda! Vi få ej förlora ett ögonblick!

De hade ej tid att säga farväl. Efter en hastig kyss slets Adele bort och sattes i den minsta kanoten, som hon delade med Onega, två barn och en äldre flicka. De andra intogo skyndsamt sina platser, och efter några få ögonblick hade de skjutits ut och försvunnit i mörkret. Det stora molnet upplöste sig, och regnet slog häftigt i deras ansikten, då de ansträngde ögonen för att upptäcka båtarne.

— Gud vare lof för regnet, mumlade Du Lhut. Det skall hindra kojorna att flamma upp så snart.

Men han glömde, att om också taket var vått, så var det inre torr som fnöske. Han hade knappast slutat tala, förrän en lång, gul låga sköt ut genom fönstret, och om och om igen, till dess halfva taket ramlade och hyddan brann som en tjärtunna. Elden sprakade och gnistrade i hällregnet, men närda inifrån, stego flammorna högre och högre, kastande ett rödt sken på de stora träden, hvars stammar sågo ut som glänsande koppar. Eldskenet upplyste inhägnaden och en stor del af floden. Ett vildt tjut från skogarne tillkännagaf, att vildarne upptäckt kanoterna, som tydligt syntes från fönstren på blott en fjärdingsvägs afstånd.

— De rusa genom skogen ner till stranden, utropade de Catinat.

— De ha några kanoter där, sade Du Lhut.

— Men de äro tvungna att passera förbi oss, sade de la Noue. Gå bort till kanonerna och se till, om vi ej kunna hindra dem.

De hade knappt anländt dit, förrän två stora kanoter, fulla af krigare sköto ut ur vassen alldeles framför fästet och styrande utåt strömmen, började de ursinnigt förfölja flyktingarna.

— Jean är vår bäste skytt, utropade de la Noue. Passa på, då de passera den stora granen. Lambert, tag du den andra. Deras lif, som vi älska, hänga på edra skott.

De två gamle artilleristerna väntade, till dess kanoterna kommo midt för dem. Elden rasade vildare och högre, och den breda floden låg där som en ofantlig metallplåt med två svarta linjer, hvilka visade kanoterna, som hastigt kommo glidande utför strömmen. Den ena var femtio fot efter den andra, men i båda ansträngde de sig vid paddelårorna till det yttersta uppeggade af rop från sina kamrater på de skogsbeklädda stränderna. Flyktingarne hade redan försvunnit bakom en krök af floden.

Då den första kanoten kom midt framför den andra kanonen, som var lägre, gjorde canadensaren korsteckned öfver fänghålet och fyrade af. De ifriga jaktagarne hade redan försvunnit bakom en krök af floden.

Då den första kanoten kom midt framför den andra kanonen, som var lägre, gjorde canadensaren korsteckned öfver fänghålet och fyrade af. De ifriga jaktagarne hade redan försvunnit bakom en krök af floden.

Det var ett präktigt skott. Hela laddningen träffade kanoten sex fot bakom fören och vek den dubbel som ett äggskal. Innan röken skingrat sig hade den redan gått till botten, och den andra båten stannade ett ögonblick för att rädda de sårade. De öfriga, som voro lika hemmastadda i vatten som på land, simmade mot stranden.

— Fort, fort! utropade de la Noue. Ladda om kanonen! Ännu kunna vi kanske träffa den andra.

Men det skulle ej lyckas. Långt innan de fått den i ordning, hade iroquois-indianerna tagit upp sina sårade krigare och rodde uttör floden. Då de ilade förbi, dog elden från de brinnande hyddorna ut, och regnet och mörkret omgåfvo dem åter.

— Min Gud, utropade de Catinat vildt. De skola tillfångataga dem! Låt oss öfvergifva huset samt taga en båt och förfölja dem! Kom, skynda! Förlora ej en minut!

Monsieur, er helt naturliga ängslan för er för långt, sade godsherren kallt. Jag är ej böjd för att lämna min post.

— Ah, hvad är det? Bara trä och sten, som kan byggas upp igen! Men att tänka sig kvinnorna i dessa djäflars händer! Kom, kom, för Guds skull!

Hans ansikte var dödligt blekt, och han rasade med sina knutna händer uppsträckta.

— Jag tror ej, att de skola få tag i dem, sade Du Lhut och lade sin hand lugnande på hans axel. Frukta ej. De ha för långt försprång, och kvinnorna här paddla lika bra som männen. Iroquois-kanoterna voro tungt lastade från början, och nu ha de sina sårade dessutom. Dessa Mohawk-kanoter gå förresten ej så fort som våra Algonquin-kanoter af björk. Det är i hvarje fall omöjligt att följa dem, ty vi ha ingen båt.

— Där är ju en.

— Ja, men blott för en man. Det var den, som munken kom uti.

— Jag skall gifva mig af i den. Min plats är bredvid Adele.

Han slog upp porten, rusade ut och sköt ut den lilla farkosten, då någon sprang förbi honom och med ett yxhugg slog in båtens ena sida.

— Båten är min, och jag har rätt att göra med den, hvad jag vill, sade munken i det han kastade bort yxan och lade armarne i kors öfver bröstet.

— Djäfvul! Ni har ruinerat oss!

— Nu, när jag funnit er, skall jag ej släppa er ur sikte.

Blodet rusade soldaten åt hufvudet och tagande upp yxan, tog han ett steg framåt. Ljuset från den öppna dörren sken på munkens hårda, allvarliga ansikte, men ej en muskel rörde sig, och ej ett drag förändrades, då han såg yxan höjas i den ursinnige mannens hand. Han gjorde blott korsteckned och umlade en latinsk bön. Det var denna sinnesnärvaro som räddade honom. De Catinat kastade yxan ifrån sig med en ed och skulle just återvända från den splittrade kanoten, då ögonblickligen och utan föregående varning husets port brakande föll inåt, samt en ström af tjutande indianer rusade efter in i huset.

I St. Maries matsal.

TRETTIOÅTTONDE KAPITLET.

Hur det gick till, är lätt att förklara. Vakterna vid fönstren på byggnadens framsida funno det omöjligt att stanna på sina poster, under det att deras hustrurs och barns öde afgjordes på den andra. Allt var lugnt vid palissaderna, och indianerna tycktes vara lika intresserade som canadensarne, af hvad som tilldrog sig på floden. Den ene vakten efter den andre smög sig bort och alla samlades för att gifva sin glädje tillkänna öfver den gamle sjömannens skott och sedan sin sorg, då den skadade kanoten ilade som en vindthund utför floden efter flyktingarna. Men vildarne hade en anförare, lika förslagen och listig som själfve Du Lhut. "Flamländske bastarden" hade bevakat huset från palissadernas baksida liksom en hund lurar på ett rättbo, och hade strax märkt att försvararne lämnat sina poster. Tillsammans med ett tjog andra krigare lyfte han upp en stor trästam, som låg i skogsbrynet, och sedan de obemärkt passerat tvärs öfver den öppna platsen, rusade de med stocken på porten med sådan häftighet, att bommen brast och trävirket ryckles loss från gångjärnen. Försvararne märkte först anfallet af portens brakande och de försumlige vakternas skrik, då de blefvo tillfångatagna och skalperade. Hela undre våningen befann sig i indianernas våld, och de Catinat och hans fiende munken, blefvo afskurna från återtåget upp genom trappan.

Blockhusen i Canada äro lyckligtvis byggda så, att de lätt kunna försvaras mot indianernas anfall, och till och med nu behöfde de belägrade ej uppgifva hoppet. På flodsidan hängde från ena fönstret ned till marken en stege, som vid behof kunde dragas upp. De Catinat skyndade dit, följd af munken. Han trefvade efter stegen i mörkret, men den var försvunnen.

Då började han nästan att förtvifla. Hvarthän skulle han fly? Båten var förstörd! Palissaderna reste sig mellan honom och skogen, och denna befann sig i iroquois-indianernas händer. Deras tjut genljöd i hans öron. Ännu hade de ej sett honom, men inom få minuter måste han blifva upptäckt. Plötsligt hörde han en röst öfver sig i mörkret.

— Gif mig din bössa, min gosse, sade den. Jag ser skuggan af några af de där hedningarne nere vid muren.

— Det är jag, Amos, utropade de Catinat. Släpp ner stegen, annars är jag förlorad.

— Var försiktig, det är kanske en list.

— Nej, nej, jag svarar för det, sade Amos, och ett ögonblick efteråt kom stegen ner. De Catinat och munken klättrade upp, men hade knappast kommit till fönsterkarmen, förrän en svärm krigare rusade ut genom porten och skyndade ned till floden. Två gevär knallade, någonting slog som en lax i vattnet, och i nästa minut befunno sig de två åter bland sina kamrater, och stegen drogs upp igen.

Imperial Bank of Canada

Aktiekapital $10,000,000.00. Inbetaldt kapital $5,330,000.00
Reservfond 5,330,000.00

Gällande intresse betalas å depositioner.
SPARKASSEAFDELNINGGEN REKOMMENDERAS.
Växlar dragas på alla platser i Sverige, Norge och Danmark och äro betalbara i kronor.
Hufvudkontor: Hörnet af Main Street och Bannatyne Avenue.

N. G. LESLIE, Manager

NORTH END Filial, hörnet af Selkirk och Main Street.

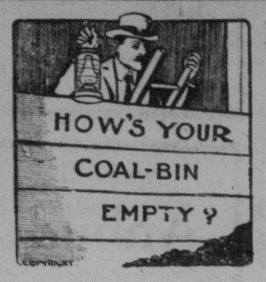

Hvarför icke låta oss

fylla ert kolbehof. Vi ha ett stort förråd af amerikanska hårda och lösa kol samt kolgårdar i alla delar af staden. Gif oss en order.

D. E. Adams Coal Co. Ltd.

Hufvudkontor 224 Bannatyne Ave.

NÄR DU KÖPER DINA JULKLAPPAR, KOM DÅ TILL OSS.
OM DET SKALL VARA JÄRN- ELLER METALLVAROR.

Vi ha ett präktigt lager af sladdar, skridskor, hockey-sticks, syordningar för fruntimmer, kam- och borstuppsats och alla slags julpresenter till fader, moder, syster, broder och käresta.

Linklater Bros. & Elder

PHONE 2790. 910 MAIN ST.

ALLAN LINE

TILL SKANDINAVISKA HAMNAR via LIVERPOOL och HULL.

En gammal, välkänd linje, där alltid den största hänsyn tagits till tredjeklasspassagerarnas bekvämlighet och trefnad.

FRÅN ST. JOHN OCH HALIFAX TILL LIVERPOOL.

Tunisian ..... 17 febr. fr. St. John 18 febr. fr. Halifax
Grampian ..... 25 febr från St. John
Corcican ..... 3 mars fr. St. John, 4 mars fr. Halifax
Hesperian ..... 11 mars fr. St. John.
Virginian (turbin). 17 mars fr. St. John 18 mars fr. Halifax

De nyaste anordningar för passagerarnas bekvämlighet. Slutna hytter.

Direkt järnvägsresa till Wilsonlinjens ångare i Hull.

Skrif efter närmare upplysningar till närmaste järnvägsinspektor eller till

W. R. ALLAN
GENERALAGENT FÖR NORDVÄSTERN.
WINNIPEG MANITOBA

60 YEARS' EXPERIENCE

PATENTS

TRADE MARKS
DESIGNS
COPYRIGHTS &C.

Anyone sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free whether an invention is probably patentable. Communications strictly confidential. HANDBOOK on Patents sent free. Oldest agency for securing patents.
Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the

Scientific American.

A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms, $3.00 a year, postage prepaid. Sold by all newsdealers.

MUNN & Co. 361 Broadway, New York
Branch Office, 625 F St., Washington, D. C.

LANDSMAN

gören Edra rättigheter gällande genom att uttaga

EDRA MEDBORGARE-PAPPER!

Undertecknad, Svenska Canada-Tidningens kassör, som af regeringen i Ottawa utnämnts till "Kommissionär för naturalisering", har nu erhållit alla för utfärdandet af naturaliseringspapper nödiga dokument och ombestyr dessas insändande till vederbörande domstol för slutbehandling.

Alla landsmän äro välkomna till S. C. T:s kontor, där de förberedande papperen utfärdas af mig.

Högaktningsfullt,
J. ALFRED HAMBERG,
Commissioner of Naturalization.
Adress: 325 Logan Ave., S. C. T:s kontor Winnipeg

Vi sälja bästa sortens

WALL PLASTER,

Sacket plaster board och Empire märkena af Wood Fiber & Cement

WALL PLASTER

Manitoba Gypsum Co. Limited.
KONTOR OCH FABRIK
WINNIPEG, - MAN.

För SÄKERHET, Snabbhet och Trefnad
RES MED DEN GAMA TILLFÖRLITLIGA
CUNARD LINE
ETABLERAD 1840
Alla rekord slagna
ÖFVER ATLANTEN PÅ
4 DAGAR, 10-tim., 41 min.
SNABB RESA TILL SKANDINAVIEN
Dubbelpropeller, Tre-propeller och Fyra-propeller ångare.
Största, Snabbaste, Finaste i Världen.
LUSITANIA & MAURETANIA
CARMANIA - CARONIA - CAMPANIA
IVERNIA, SAXONIA
UNDER BYGGNAD
FRANCONIA & LACONIA
Dubbelpropeller — 18,000 Ton
Enkla förbindelser med alla nordiska och finska hamnar
Ångare egnade uteslutande till Tredje Kl. bekvämligheter.
THE CUNARD STEAMSHIP CO., Ltd.,
E. E. CORNER DEARBORN AND RANDOLPH STS., CHICAGO.
S. McCLELLAND, GENERAL TICKET AGENT.
360 MAIN STREET - WINNIPEG, MAN., CANADA.

Glöm ej att prenumerera på
SVENSKA CANADA-TIDNINGEN